

## อานิสงส์ดอกเทียน

นิสา เชยกลิ่น ปรีวรรตและเรียบเรียง

ดอกรัก พยัคศรี ตรวจทาน

## ทะเบียนเอกสารโบราณ

- |                                                  |                                                                                                                                      |
|--------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1. รหัสเอกสาร (Identifier Number)                | RBR004-175                                                                                                                           |
| 2. ชื่อเรื่อง (Title)                            | อานิสงส์ดอกผึ้ง (อานิสงส์ดอกเทียน)                                                                                                   |
| 3. หมวดเรื่อง (Subject)                          | ธรรมคดี                                                                                                                              |
| 4. สถานที่สำรวจ (Location)                       | หอวัฒนธรรมลาวเวียง วัดโบสถ์ ต.บ้านเลือก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี                                                                          |
| 5. สถานที่ทำสำเนาดิจิทัล (Digitization Location) | หอวัฒนธรรมลาวเวียง วัดโบสถ์ ต.บ้านเลือก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี                                                                          |
| 6. วันที่ทำสำเนา (Date)                          | -                                                                                                                                    |
| 7. ชื่อผู้สร้าง (Creator)                        | -                                                                                                                                    |
| 8. ประเภทของเอกสาร (Type)                        | ใบลาน                                                                                                                                |
| 9. จำนวน (Format of original)                    | 1 เล่ม / 8 หน้า                                                                                                                      |
| 10. ขนาดเอกสาร (Size of original)                | 56.2 x 4.5 x 0.2 ซม.                                                                                                                 |
| 11. รูปแบบไฟล์เอกสาร (Digital Format)            | image/jpg                                                                                                                            |
| 12. อักษรที่ใช้บันทึก (Script)                   | ธรรมอีสาน                                                                                                                            |
| 13. ภาษาที่ใช้บันทึก (Language)                  | ไทย                                                                                                                                  |
| 14. สภาพของเอกสาร (Condition)                    | สมบูรณ์                                                                                                                              |
| 15. คำสำคัญ (Keywords)                           | อานิสงส์ดอกผึ้ง, อานิสงส์ดอกเทียน, เทียน, การสร้างเทียน, ดอกผึ้ง, การถวายเทียน, อานิสงส์, การสร้างบุญกุศล, ออกพรรษา, ประเพณีออกพรรษา |
| 16. ภาพประกอบ (Illustrator)                      |                                                                                                                                      |



เอกสารโบราณฉบับนี้คือ RBR004-175 อานิสงส์ดอกผึ้ง (อานิสงส์ดอกผึ้ง) ของหอวัฒนธรรมลาวเวียง วัดโบสถ์ ต.บ้านเลือก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี เป็นเอกสารโบราณประเภทใบลาน จารด้วยอักษรธรรมอีสาน ภาษาไทยถิ่นอีสาน อักษรคมชัด จำนวน ๘ หน้าลาน เนื้อหาเป็นแบบบาลีแปลร้อย คือ แปลคำบาลีเป็นภาษาไทย โดยยกศัพท์บาลีมาค้นไว้เป็นตอนๆ

อานิสงส์สร้างดอกผึ้งหรืออานิสงส์ดอกเทียน กล่าวถึงบุญกุศลที่ได้จากการสร้างปราสาทที่ทำจากเทียน แล้วปั้นแต่งเป็นรูปดอกไม้ตกแต่งปราสาทผึ้ง (ดอกไม้ที่ทำจากเทียน เรียก ดอกผึ้ง ดอกผึ้ง หรือดอกเทียน) เพื่อความสวยงามประณีต ซึ่งการสร้างปราสาทผึ้งนิยมกระทำในช่วงออกพรรษา เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษผู้ล่วงลับ ตามความเชื่อที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนานของชาวอีสาน

เนื้อเรื่องเริ่มด้วย พระเจ้าปเสนทิโกศลตรัสถามสัพพัญญูเจ้าถึงอานิสงส์ผลบุญของการถวายดอกผึ้งปราสาทผึ้ง สิ่งของที่ใช้ในการทำปราสาทผึ้ง แม้กระทั่งแรงกำลังในการก่อร่างสร้างปราสาทผึ้ง อานิสงส์ผลบุญต่างๆ อาทิ ผู้ใดก็ตามไม่ว่าหญิง ชาย คนไข้ คนค่อม ยาจก เศรษฐี พราหมณ์ หรือกษัตริย์ หากช่วยก่อร่างปราสาทผึ้ง ผู้นั้นแลถึงซึ่งพระรัตนตรัย ผู้ใดถวายไม้ที่ใช้ก่อสร้างปราสาทผึ้งจะถึงสุข ๓ ประการ ผู้ใดช่วยต้มผึ้งแลปั้นแต่งดอกผึ้ง จะมีผิวกายงดงาม เป็นที่รัก และไร้โรคภัยทั้งปวง เป็นต้น

**หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการปริวรรตเอกสารโบราณฉบับนี้ คือ**

๑. การปริวรรตและถ่ายถอดจะเป็นภาษาไทยปัจจุบัน ส่วนภาษาถิ่นอีสานบางคำจะคงรูปเดิมไว้ เช่น เอ็ด (ก. ทำ) เมื่อ (ก. ไป) เป็นต้น
๒. คำที่ใช้อักษรตัวหนา คือ คำภาษาบาลี
๓. คำที่ใช้อักษรสีแดง คือ คำที่เพิ่มขึ้นมาจากความเข้าใจของผู้ปริวรรต
๔. คำที่ขีดเส้นใต้ คือ คำที่ไม่แน่ใจและยังหาความหมายไม่ได้
๕. คำที่ใช้อักษรสีน้ำเงิน คือ คำที่พบในหนังสือและนำมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น
๖. เครื่องหมาย – คือ ตัวอักษรเลื่อนรางหรือขาดหายไปไม่สามารถอ่านได้
๗. ตัวเลขมีใช้ทั้งเลขธรรม และเลขไทย
๗. อักขระและกลวิธีพิเศษที่น่าสนใจ ดังนี้



( ͡ ) แทนพยัญชนะ ก และ ไม้หันอากาศ เช่น จัก



( . ) แทนพยัญชนะ ก เช่น โลก



( ริ ) คือ อันว่า



( ทลาย ) คือ ทั้งหลาย

(ไ) คือ ไ้มา

(แ) แทนพยัญชนะ ง เช่น แ่ง

(เ) คือ แ้ว

(๒) คือ เครื่องหมายไ้มย้มก

-----



## ต้นฉบับ

อานิสงส์ดอกเทียนแล

๑ นโมตสส ภควโต สมมาสมพุทฺธสส เอกสฺสมี สมมเย ยังมีสมัย<sup>๑</sup>กาล<sup>๒</sup>คาบ ๑ คือว่ากาลอันเทศนาแห่ง สัพพัญญเจ้า สตถา อันว่า<sup>๓</sup> สัพพัญญเจ้าแห่งเรา อุปปสเสยย เจ้าก็อาลัยยังเชิงเมืองสาวดี วิหรนโต เจ้าก็<sup>๔</sup> สติ สำนวณ เขตวน ในป่าเขตวันมหาวิหาร อโหสิ ก็มีตทาในกาลเมื่อนั้น เอโกราชาโน ยังมีเจ้ากษัตริย์ตน ๑ ประเสนทิโกศล ราชานมีชื่อว่า พระยาปเสนทิโกศล ปุสสทิตวา แม้นมักใคร่จักถาม ภควนต<sup>๕</sup> เถิงสัพพัญญเจ้า คเหตุวา ถือเอาแล้ว<sup>๖</sup> คนทมาลา<sup>๗</sup> ที่นี่ยังสิ่งทั้งหลาย<sup>๘</sup> หมายถึงต้นว่า ประธูปประทีปดอกไม้ คนธรรส ของหอมทั้งหลายกับทั้งบริวารแห่งตนแล้ว นิคฺคมิตวา เจ้าก็เสด็จออกจากเวียงแก้วแห่งตนแล้วเข้าไป เขตวน สู่ป่าเขตวัน อาราม ปุชิตวา พระยาก็บูชาแล้ว แลไหว้นบคารบ<sup>๙</sup> ยำแยง ภควนต<sup>๑๐</sup> ยังสัพพัญญเจ้าแล้ว นิสิทฺธิกัณเฏ อยู่ในที่ควรแห่งตนแล้ว ปุชิตวา พระยาก็ไหว้ถาม ภควนต<sup>๑๑</sup> เถิงสัพพัญญเจ้าองค์มหากุณา

โยโกจิบุคคลโ<sup>๑๒</sup> อันว่าบุคคลทั้งหลายผู้มีอายุผู้ใดผู้ ๑ คืออันทั้งมวล ทยสมปโน อันประกอบด้วยใจใส่ สัทธา สาสฺสเน ในศาสนาแห่งสัพพัญญเจ้าแลมหากุณา โยโกจิบุคคล อันว่าบุคคลทั้งหลายผู้ใดแล มทุรธ<sup>๑๓</sup> ยังปราสาทผิง<sup>๑๔</sup> ให้เป็นถ้ำดั่งนั้น กโณนฺติ ก็จักได้ ก็ผาล<sup>๑๕</sup> ยังผลอานิสงส์ดังฤกษ์<sup>๑๖</sup> เมื่อพระกษัตริย์<sup>๑๗</sup> ไหว้ถาม สัพพัญญเจ้าว่าดั่งนั้น ภควา อันว่าสัพพัญญเจ้า สุตวา ได้ยินแล้ว ตวัจจัน<sup>๑๘</sup> ยังถ้อยคำแห่งพระยาปเสนทิโกศลตนนั้น เทเสถิ สัพพัญญเจ้า ประวฺตติ เทศนาเถิงเจ้าพระกษัตริย์ปเสนว่า มหาราช ดุรา<sup>๑๙</sup> มหาราช โยโกจิบุคคลโร อันว่าบุคคลผู้ใดผู้ ๑ คืออันทั้งมวล อิตฺถิโยวา คือว่า ผู้หญิงก็ดี ปุริโสวา ผู้ชายก็ดี ขตติโยวา ท้าวพระยากีดี ขตติยาวา

<sup>๑</sup> ต้นฉบับเขียน สรเมย

<sup>๒</sup> ต้นฉบับเขียน กละ

<sup>๓</sup> ต้นฉบับเขียน รี (คำพิเศษ)

<sup>๔</sup> ต้นฉบับเขียน ค

<sup>๕</sup> ต้นฉบับเขียน เลว

<sup>๖</sup> ต้นฉบับเขียน คนทมารา

<sup>๗</sup> ต้นฉบับเขียน ทลยา (คำพิเศษ)

<sup>๘</sup> ต้นฉบับเขียน ด้อ สัญลักษณ์ ~ แทน ก

<sup>๙</sup> ต้นฉบับเขียน คัมรบ

<sup>๑๐</sup> ต้นฉบับเขียน โยโกจิบุคคลโร

<sup>๑๑</sup> ต้นฉบับเขียน ผาสาดผิง

<sup>๑๒</sup> ต้นฉบับเขียน พรกสัด

<sup>๑๓</sup> ต้นฉบับเขียน ตวัจจัน

<sup>๑๔</sup> ดุรา คำกล่าวเรียกผู้ที่จะสนทนากับ เป็นคำที่ผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อย

นางพระยากี่ดี **พราหมณ์โนวา** อันว่าพราหมณ์<sup>๑๕</sup> ก็ดี **พราหมณ์โนวา** นางพราหมณ์ก็ดี **คหปติโกวา** พ่อเรือน<sup>๑๖</sup> ก็ดี **พานิโซวา** พ่อค้าก็ดี **สุทโธวา** พ่อครัวก็ดี **มปนโนวา** คนกำพร้าก็ดี **ทริโธวา** คนทุกข์ร้าย<sup>๑๗</sup> ใจก็ดี **มหาทโนวา** คนผู้มั่งมีเป็นดีก็ดี **พาโลวา** คนไข้<sup>๑๘</sup> ก็ดี **ปณทิโตวา** คนผู้มีพระยากี่ดี คนหูหนวก ตาบอด คนไข้<sup>๑๙</sup> คนค่อมก็ดี **สทุทายย** สมปนโน อันประกอบด้วยใจใส่สัทธา **สาสน** ในศาสนาพระตถาคต **พลิต** แลมาให้ **มทุร** ยังปราสาท ผั่งให้เป็นทานแก่พระสงฆ์เจ้า ดังนั้น **บุคโค** อันว่าบุคคลผู้นั้นได้กระทำ<sup>๒๐</sup> บาปมาแต่น้อย ๒<sup>๒๑</sup> เท่าถึงเฒ่าก็ดี **วินาสน** ก็หมดก็เสีย<sup>๒๒</sup> ไปด้วยผลอาานิสงส์แห่งบุคคล ผู้ใดสร้างปราสาทผั่งให้เป็นทานแก่พระสงฆ์เจ้านั้นแล แล ได้บูชาแก้วทั้ง ๓ ประการนั้นแล **อปปิ** จบการ ๑ **มหาราช** ตูรามหาราช

**โยบุคโค** อันว่าบุคคลผู้ใด ๒ เอาไม้มา<sup>๒๓</sup> สานก่อฮาง<sup>๒๔</sup> ดังนั้น **รพท** ก็จักได้สวย **ติวิท** สุข<sup>๒๕</sup> ยังสุข ๓ ประการ อัน ๑ คือว่าสุขในเมืองคน ก็จักได้เป็นพระยาจักรวรรดิราช<sup>๒๖</sup> ก็จักได้แสนชาติ สุขในเมืองฟ้าได้เป็นอาด<sup>๒๗</sup> กว่า<sup>๒๘</sup> ๒ สวรรค์<sup>๒๙</sup> คือว่า จาตุมหาราชิกา<sup>๓๐</sup> แลดาวตึงสา<sup>๓๑</sup> ได้เป็นท้าวพระยาองค์ประเสริฐล้ำเลิศกว่าเทวดา

<sup>๑๕</sup> ดัชนีฉบับเขียน พาม

<sup>๑๖</sup> ดัชนีฉบับเขียน เริน

<sup>๑๗</sup> น่าจะหมายถึง เชื้อใจ

<sup>๑๘</sup> ในที่นี้จะหมายถึง คนโง่

<sup>๑๙</sup> ดัชนีฉบับเขียน เบีย

<sup>๒๐</sup> ดัชนีฉบับเขียน กทำ

<sup>๒๑</sup> เลข ๒ ในเอกสารโบราณฉบับนี้คือ ไม้ยมก

<sup>๒๒</sup> เสีย (ว.) หมด สิ้น ทั้งหมด ทั้งสิ้น

<sup>๒๓</sup> ดัชนีฉบับเขียน ไม้

<sup>๒๔</sup> สร้าง

<sup>๒๕</sup> ดัชนีฉบับเขียน พรายจักรวรรดิ

<sup>๒๖</sup> อาด (ว.) สะอาด งาม สวย

<sup>๒๗</sup> ดัชนีฉบับเขียน กัว

<sup>๒๘</sup> ดัชนีฉบับเขียน สวรรค์

<sup>๒๙</sup> จาตุมหาราชิกา คือ สวรรค์ชั้นนี้เป็นดินแดนของผู้รักษาคุ้มครองโลกใน ๔ ทิศ เรียกว่า ท้าวโลกบาล ท้าวจุลโลกบาล หรือ ท้าวจาตุมหาราช อันได้แก่ ท้าวเวสวัณ หรือ ท้าวกุเณร รักษาโลกด้านทิศเหนือ ทำหน้าที่ปกครองยักษ์ ท้าววิรูปักษ์ รักษาโลกด้านทิศใต้ ทำหน้าที่ปกครองกุมภัณฑ์ ท้าววิรูปักษ์ รักษาโลกด้านทิศตะวันตก ทำหน้าที่ปกครองนาค และท้าวธตรฐ รักษาโลกด้านทิศตะวันออก ทำหน้าที่ปกครองคนธรรพ์ จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/จาตุมหาราชิกา>

<sup>๓๐</sup> ดาวตึงสา หรือ ดรรตริงศ์, ไตรตริงศ์ เป็นชื่อของสวรรค์ (ภูมิของเทวดาทั้งหลาย) อันสำคัญยิ่งในจักรวาลวิทยาในศาสนาพุทธ สวรรค์ชั้น ดาวตึงสาเป็นสวรรค์ชั้นที่ ๒ จากสวรรค์ฉกามาพรทั้ง ๖ ชั้น(จัดอยู่ในกามภูมิ) โดยอยู่สูงขึ้นไปถัดจากสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาชขึ้นไป 336,000,000 วา หรือ 168,000 กิโลเมตร ตั้งอยู่บนยอดเขาพระสุเมรุอันสูง 80,000 โยชน์ ซึ่งเป็นจุดสูงสุดที่ยังเชื่อมอยู่กับมนุษยภูมิหรือโลกมนุษย์ มีท้าวสักกะหรือพระอินทร์เป็นผู้ปกครอง จาก <https://th.wikipedia.org/ดาวตึงสา>

ทั้งหลายแลสุขในนิรพานธรรม<sup>๓๑</sup> เจ้าอันปู้เข้าปู้ตาย อันปู้ฉิบหาย จักสิ่งสุขล้ำยิ่งกว่าสุขทั้งมวลแล **อิทผาล** อันนี้ ก็หากเป็นผลาอานิสงส์แห่งบุคคลผู้ใด ๒ เอาไม้มาสานก่อฮาง<sup>๓๒</sup> ปราสาทผึ่งนั้นแล

**โยปุคฺคโล** อันว่าบุคคลผู้ใดได้เอาไม้มาเสียดเสาะแลคานหามปราสาทนั้น **โสปุคฺคโล** อันว่าบุคคลผู้นั้น **นลายนติ** ก็บ่ห่อน<sup>๓๓</sup> ได้ไปเกิด **ทิเนกุล** ในกฎ<sup>๓๔</sup>อันถ้อยอันฮ้าย<sup>๓๕</sup>นั้นจักเที่ยงแท้ดีหลีแล บุคคลผู้นั้น **นขายนติ** ก็ บ่ได้ไปเกิดในอบายทั้ง ๔ นั้นจักเที่ยงแท้ดีหลีแล **วินาสนติ** แม้นว่าบุคคลผู้นั้นได้โปรดนรกก็ดี ปราสาทอันนั้น ก็ นำไปขวง<sup>๓๖</sup> ไปตัน<sup>๓๗</sup> ไว้บ่ให้บุคคลผู้นั้นได้ไปตกนรกได้แลจา นรกกั้บกระทำฮ้ายแก่บุคคลผู้นั้นได้แล อันนี้ก็ด้วย ผลา<sup>๓๘</sup>นิสงส์ อันบุคคลผู้ใดเอาไม้มาเสียดเสาะเสียดคานหามปราสาทผึ่งนั้นแล

**โยปุคฺคโล** อันว่าบุคคลผู้ใดได้ให้ต้องกล้วย<sup>๓๙</sup> ให้เป็นฐานของปราสาทผึ่ง ดังนั้นก็ได้ผลา<sup>๓๘</sup>นิสงส์เต็มคำมก <sup>๓๙</sup>นั้นแล บุคคลผู้นั้น **มทุตราชา** ก็จักได้เป็นพระยามัฏฐราช มีอิทธิฤทธิ์อำนาจอันมาก **สตตกข** ตู้งเสี่ยงว่าได้พัน ชาติ บ่ทอ<sup>๔๐</sup> ..... แต่นั้น **ธมมราชาโน** จักได้เป็นพระยาในประเทศราช<sup>๔๑</sup> บ้านน้อยแลเมืองใหญ่ อาจจักนับบ่ได้แล อันนี้ก็เป็นด้วยอานิสงส์อันได้แหลมไม้ให้คั้ดดอกผึ่งเป็นทาน ดังนั้น **จุตโต** คั้นว่า ตายจากเมืองคนก็ได้เอาตนเมื่อ<sup>๔๒</sup> เกิดในชั้นฟ้า **สกุโกเทวราชา** จักได้เป็นพระยาอินทราชา อันมีอายุยืนได้พันปีทิพย์ ก็ด้วยผลาอานิสงส์อันได้ให้ หนามคั้ดดอกผึ่งเป็นทานนั้นแล

**โยปุคฺคโล** อันว่าบุคคลผู้ใดได้ไปตักเอา **อุททุก** ยังนำมาต้มผึ่งให้เปื่อยดีแล้วดังนั้นแล บุคคลผู้นั้นแลได้มีใจ ใส่สัทธา แลมาปั่นมาแปงผึ่งให้เป็นรูปดอกไม้ให้เป็นเทียน ดังนั้นก็จักได้สะพรั่ง<sup>๔๓</sup> วังโบกขรณีทิพย์ **จาตุรัสสิสนิ** มีประมาณว่าได้ ๘ หมื่น ๔ พันประการนี้ **จตุสิดิถสส** สุวณฺ ประทุมมามีดอกบัวคำ<sup>๔๔</sup> ก็ได้ ๘ หมื่น ๔ พันดอก **เอกปทุมม** อันว่าดอกบัวแลดอกนั้น **จาตุราสีตี** สหสสนิปาสาท ก็มีปราสาทได้ ๘ หมื่น ๔ พันหลัง **เอโกปาสาโท** อันว่าปราสาทแลหลังนั้น **สตตปลล** ก็อันมีแท่นแก้วแลหลังแล ๗ แท่นแล **เอกปุลล** อันว่าแท่นแก้วแลอันนั้น **สตต** **กณฺณานา** อันมีนางฟ้าทั้งหลายก็ได้แล ๗ แล ๗ **เอกกณฺณ** อันว่านางฟ้าแลนางนั้น **สตตปรีวารานิ** อันมี

<sup>๓๑</sup> ต้นฉบับเขียน ทำ

<sup>๓๒</sup> น่าจะหมายถึง ร้าง

<sup>๓๓</sup> ห่อน (ว.) เคย

<sup>๓๔</sup> น่าจะหมายถึง ตระกูล

<sup>๓๕</sup> ร้าย

<sup>๓๖</sup> ขวง (ก.) ขวาง

<sup>๓๗</sup> ตัน (ก.) ขวางไว้ ตัน ทียบ

<sup>๓๘</sup> ต้นฉบับเขียน กวย

<sup>๓๙</sup> มก (ว.) ชอบ ปรารภนา

<sup>๔๐</sup> ท่อ (ว.) เท้า เสมอ เสมือน

<sup>๔๑</sup> ต้นฉบับเขียน ปเทษราช

<sup>๔๒</sup> เมื่อ (ว.) ไป

<sup>๔๓</sup> ต้นฉบับเขียน สพัง

<sup>๔๔</sup> ดอกบัวทองคำ

บริวารอันใดแลนางแล ๗ คน **เอกปัลลภ** อันว่าแท่นแก้วแล อันนั้น **เอก** มีบริวารแลคนนั้น **สตตทาสี** อันมีข้อยช่วงใช้<sup>๔๕</sup> ก็ได้แลนางแล ๗ คน ก็ได้ด้วยผลานิสงส์อันได้ดักน้ำมาต้มผิ้งให้เปื่อยแล้ว แลมาปั้นให้เป็นรูปดอกไม้นั้นให้ทานนั้นแล

**โยปุคคโล** อันว่าบุคคลผู้ใดแลมาจกตอกมามัดปราสาท ดังนั้น **โสปุคคโล** อันว่าบุคคลผู้นั้น **ชาโต** อันเกิดมา **มนุสสโลเก** ในมนุษย์โลกเมืองคน กาย **วณโณ** มีวรรณะเนื้อตนอันงาม **สนปิโย** เป็นที่รักถูก<sup>๔๖</sup> เนื้อพึงใจแก่คนทั้งหลาย **อโรคา** หาพยาธิโรคบาได้ **จตุรา** สหสสนี มีประมาณว่าได้ ๘ หมื่น ๔ พันชาติ

**โยปุคคโล** อันว่าบุคคลใดได้ไปเอาดอกไม้มาใส่ไกรสรดอกผิ้งบูชาแก้วทั้ง ๓ ดังนั้น **โสปุคคโล** อันว่าบุคคลผู้นั้นเกิดมาก็จักได้ **มณีรัตน**<sup>๔๗</sup> ยังแก้วมณีโชติ **จตุราสิตี** มีประมาณว่าได้ ๘ หมื่น ๔ พันลูกแล

**โยปุคคโล** อันว่าบุคคลผู้ใดแลมาให้ **มทรส** ยังปราสาทผิ้งเป็นทานแก่เจ้าภิกษุสงฆ์ ดังนั้น บุคคลผู้นั้นก็จักได้ถึงสุข ๓ ประการ มีนิพพานเป็นที่แล้วก็ขลาด ค้นว่าคาคา<sup>๔๘</sup> แล้วก็จักได้เมื่อเกิดในปราสาทก็มีแล ปราสาทอันนั้นอันอาเกียรเดียวระดาช<sup>๔๙</sup> เต็มไปด้วยปราสาทผิ้งปราสาทคำ<sup>๕๐</sup> ทั้งหลายอันมากด้วยเดชะบุญอันใด ให้ปราสาทผิ้งเป็นทานแก่เจ้าภิกษุสงฆ์นั้นแล **เทศนา** **ปริโยสาเน** ในเมื่อแล้ว รสธรรมเทศนาแห่งพระพุทธเจ้าแล **นิสสันิฏฐิต** กล่าวผลอานิสงส์แห่งคนทั้งหลาย อันให้ยัง **มทรส** ยังปราสาทผิ้งให้เป็นทาน **นิฏฐิต** ก็แล้วเท่านั้นก่อนแล ฯ

**นิพพานปเจโยโหตุ** ฯ

ต้นฉบับจบเพียงเท่านี้

## หนังสืออ้างอิง

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ

เจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔.

กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖.

หอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร. ประมวลคำศัพท์ภาษาลาว. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร, ๒๕๕๕.

<sup>๔๕</sup> ต้นฉบับเขียน ขอยช่วงไซ

<sup>๔๖</sup> ต้นฉบับเขียน ถัก

<sup>๔๗</sup> ต้นฉบับเขียน มณีรัตน

<sup>๔๘</sup> น่าจะหมายถึง คาคลาด

<sup>๔๙</sup> อาเกียรเดียวระดาช (ว.) มากมาย เกลื่อนกลาด

<sup>๕๐</sup> ปราสาททองคำ